

Cele șapte zile ale creației

Ziua a patra

„Dumnezeu a zis: *„Să fie niște luminători în întinderea cerului, ca să despartă ziua de noapte; ei să fie niște semne care să arate vremile, zilele și anii, și să slujească de luminători în întinderea cerului, ca să lumineze pământul.”* Și așa a fost. Dumnezeu a făcut cei doi mari luminători, și anume: luminătorul cel mai mare ca să stăpânească ziua, și luminătorul cel mai mic ca să stăpânească noaptea; a făcut și stelele. Dumnezeu i-a așezat în întinderea cerului, ca să lumineze pământul, să stăpânească ziua și noaptea, și să despartă lumina de întuneric. Dumnezeu a văzut că lucrul acesta era bun. Astfel, a fost o seară, și apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua a patra.” (Geneza 1,14-19)

După o nouă seară și dimineață urmează o nouă zi și totodată un ciclu nou de trei zile, care este foarte asemănător cu primul. Fiecare ciclu constă din trei elemente: (1) lumină, (2) apă (și cer), și (3) pământ. În prima zi lumina, în ziua a patra purtătorii de lumină. În ziua a doua despărțirea apelor cu cerul între ele, în ziua a cincea animalele, care trăiesc în apă și în întindere. În ziua a treia uscatul (pământul), în ziua a șasea animalele și omul, care vin din pământ și trăiesc pe el. În afară de aceasta ziua a patra stă în legătură nu numai cu ziua întâi, ci și cu ziua a doua: purtătorii de lumină sunt așezați în întinderea cerului. „*Prin Duhul Său sunt împodobite cerurile*” (Iov 26,13). Aceste trei zile (ziua întâi, a doua și a patra) încep toate cu: „*Să fie*”. Toate trei poartă amprenta numărului cinci: în prim azi de cinci ori lumina, în ziua a doua de cinci ori întindere, în ziua a patra de cinci ori purtători de lumină (luminători) și de cinci ori zi. Numai în aceste trei zile este vorba de „despărțire între”, și anume de asemenea în total de cinci ori. Numai în aceste zile Dumnezeu vorbește numai o singură dată, și în aceste zile nu este vorba de organisme vii. Să se observe de asemenea că $1+2+4=7$, și $3+5+6=14$. Această desăvârșire ia naștere numai dacă noi ordonăm zilele în felul acesta.

Dacă ziua a patra este legată în felul acesta cu ziua întâi și a doua, ne-am putea întreba, de ce această zi nu a urmat imediat după ziua a doua, și aceasta cu atât mai mult cu cât pentru creșterea plantelor era necesară lumina soarelui. Dar această ultimă afirmație nu este reală. Plantele aveau lumina primei zile și în afară de aceasta au fost separate de ziua a patra numai printr-o noapte. De altfel între funcțiile luminătorilor cerești nu este nicidecum numită funcția pentru creșterea plantelor. Mai mult chiar: mai întâi trebuiau pregătite spațiile de viață mari: cerul, marea și pământul, înainte de a apărea locuitorii lor. Corpurile cerești sunt „locuitorii” spațiului creșc. Într-adevăr ele trebuiau create de la început (versetul 16 spune „Dumnezeu a făcut”, nu „a creat”; compară și cu ordinea din Psalmul 33,6-9), însă ele sunt ultimele părți ale lumii materiale, care sunt pregătite pentru om (probabil asemănător cu astăzi, când se observă stele care deodată luminează și apoi se sting), scurt înainte de a apărea creaturi care pot vedea lumina. Acest fapt arată, cât de incorectă este ideea că noi *trebuie* să aducem corpurilor cerești o venerație deosebită, sau că noi *avem voie* să le-o aducem, așa cum fac păgânii (vezi Deuteronom 4,19; 17,3). Dimpotrivă, ele sunt numai creaturi ale lui Dumnezeu, ultimele din lumea materială, care au fost pregătite. Ce-i drept, ele „stăpânesc” peste zi și peste noapte (versetele 16 și 18), dar ele sunt numai „domnitori prin harul lui Dumnezeu”, așa de neînsemnate în comparație cu Creatorul lor, că numele lor (soare, lună) nici nu sunt numite aici. Toată stăpânirea lor au primit-o de la Dumnezeu; niciunde funcția a ceea ce a fost creat nu este așa de detaliat parafrazată ca aici: de unsprezece ori este numită prepoziția *le-* („să”, „ca să”). Nici nu sunt „luminători” în sine însuși; aici găsim un alt cuvânt decât în versetele 3-5, care înseamnă „loc” sau „purtător de lumină”. Cuvântul se folosește în afară de luminătorii cerești (Psalm 74,16; Ezechiel 32,8) și pentru luminătorii din Cortul întâlnirii (Exod 25,6; 27,20 și așa mai departe) și în sens mai larg pentru

lumina dinaintea feței lui Dumnezeu (Psalm 90,8) și pentru lumina (sau strălucirea) ochiului (Proverbe 15,30).

Cât de mult sunt luminătorii cerești supuși lui Dumnezeu, spune Dumnezeu Însuși în Isaia 40,26: „*Ridicați-vă ochii în sus, și priviți! Cine a făcut aceste lucruri? Cine a făcut să meargă după număr, în șir, oștirea lor? El le cheamă pe toate pe nume; așa de mare e puterea și tăria Lui, că una nu lipsește.*” Cât de nebunesc este să te închini creaturi! Oștirea cerului însuși se închină lui Dumnezeu (Neemia 9,6). Ea nu vrea onoare pentru sine însuși, ci mărturisește despre mărimea Creatorului (Psalm 19,1-6) și despre credințioșia Lui (Psalm 89,36.37). Ea face numai ce-i poruncește Dumnezeu (Isaia 45,12). S-ar putea probabil să pară prostesc și limitat că aici se spune că luminătorii cerești au fost așezați în întinderea cerului, dar în realitate cel care se împiedică de aceasta este prost și limitat. În primul rând aici totul este văzut din perspectiva observatorului terestru și apoi, luminătorii cerești stau realmente pe firmament. Dar mai este un alt motiv mult mai important: în Geneza 1 totul este creat pentru om; luminătorii cerești ar putea să aibă tot felul de funcții (de exemplu pentru creșterea plantelor), dar Geneza 1 numește exclusiv pe acelea care au importanță directă pentru om. Deci toate aceste funcții ele le exercită exclusiv în atmosferă (acestea sunt „legile cerului”; compară cu Iov 38,33); în afara acestora nu este zi și noapte, anotimpuri și ani, așa cum le cunoaștem noi. Luminătorii cerești pot să împrăștie lumina lor în lung și în lat, ei au fost făcuți să lumineze pe pământ (versetele 15 și 17).

Această luminare este misiunea lor generală. Stelele au o contribuție mult mai neînsemnată în privința aceasta; de aceea ele sunt numite numai sumar la sfârșitul versetului 16. Privite de pe pământ, în raport cu soarele și luna ele sunt numai luminătorii mici; dacă ele „stăpânesc”, atunci o fac numai în legătură cu luna (Psalm 136,9). Soarele și luna sunt cei doi mari luminători (versetul 16; Psalm 136,7), dar și între ele este o graduare: dintre acești doi luminători mari, soarele este luminătorul cel mai mare și luna este luminătorul cel mai mic.

Ele au trei misiuni: „*Să fie niște luminători ... care să ... , ca să ...*” (versetele 14 și 15). A treia misiune (să lumineze pământul) este misiunea lor generală. Prima misiune face clar diferența între ei: trebuie să fie o despărțire între zi și noapte, și aceasta se realizează prin aceea că soarele stăpânește ziua (sau: peste zi) și luna stăpânește peste noapte (sau: noaptea). Misiunea a doua cuprinde misiunile deosebite, pe care ei o împlinesc împreună; acestea sunt iarăși trei, indicate prin cuvântul „ca”. Ultima („zilele și anii”) este cea mai simplă: prin alternarea zilei cu noaptea ia naștere o socotire a timpului, o succesiune de zile, care se înșiruie una după alta alcătuind un an (vezi cu privire la legătura dintre zile și ani Geneza 25,7; 47,8.9.28; Psalm 90,10). Ambele sunt deci unități de timp, înainte de toate pentru durata vieții omului (Deuteronom 32,7; Iov 36,11; Psalm 61,6; 77,5; Proverbe 3,2; 8,11; Maleahi 2,4, etc.). „(Anumite) timpuri” sunt perioade de ani care se repetă regulat: pentru păsările migratoare (Ieremia 8,7), pentru recoltă (Osea 2,9), pentru sărbătorile anuale (Exod 13,10; 23,15; 34,18; Levitic 23,2.4; Numeri 9,2.3.7.13), uneori pentru un an întreg (Deuteronom 31,10; Daniel 12,7). Ele cuprind sărbătorile, lunile noi și sabbatele (Osea 2,11). Pentru „luni” vezi și Psalm 104,19. În afară de aceasta luminătorii cerești slujesc și ca „semne”; acestea sunt „semnele cerului”, care deseori îngrozesc pe oameni (Psalm 65,8; Ieremia 10,2), semne referitoare la vreme (Matei 16,1-4). Dar ele sunt și semne ale mărimii lui Dumnezeu ca Creator (Psalm 19,1-6; Romani 1,20), al făgăduințelor Sale (Geneza 15,5; Psalm 89,36.37), al adevărului Său (2 Împărați 20,8.9) și mai ales al judecăților Sale (Ioel 2,30-31; Matei 24,3.29.30; Luca 21,11.25).

Dumnezeu a făcut cei doi mari luminători (compară cu Psalm 136,7); pentru a doua oară este vorba de faptul că El „a făcut” (compară versetele 7.25.26.31). Mereu am atras atenția asupra faptului că acest „a face” lasă să se presupună, că luminătorii cerești au fost deja mai înainte creați (și anume în versetul 1), însă abia aici ei sunt puși în funcțiile lor pentru pământ. Pe lângă aceasta aici totdeauna stă că luminătorii au fost făcuți pentru ceva: „*Să fie ... ca să ...*”, „*Dumnezeu a făcut ... ca să*”, „*Dumnezeu i-a așezat ... ca să ...*”. Frumos este că după ce se spune „Dumnezeu a făcut” în versetul 17 se spune că „*Dumnezeu i-a așezat*”, așa cum în Geneza 18,8 se spune textual despre Avraam: „*vițelul pe care-l gătise, l-a pus înaintea lor*”. După ce

Dumnezeu a pregătit luminătorii cerești pentru misiunile lor, el i-a așezat pe fiecare în parte la locul lui și pe orbita lui proprie în spațiul ceresc. După aceea versetele 17 și 18 repetă încă o dată misiunile luminătorilor cerești, ca să arate că totul era exact așa cum Dumnezeu le-a făcut. Aceste misiuni sunt repetate în ordine inversă: finalul versetului 17 coincide cu versetul 15; după aceea urmează stăpânirea peste zi și peste noapte, ceea ce face trimitere la cronologia din versetul 14b; și în final „despărțirea”, în versetul 14 între zi și noapte, și aici între lumină și întuneric. Interesant este concordanța cu versetele 4 și 5. Acolo Dumnezeu Însuși a despărțit, dar acum luminătorii cerești preiau această misiune. Seara, care urmează după această a patra zi, este pentru prima dată pricinuită de apusul soarelui.